

ATLASI YA WEMBE YA GILLETTE

01 APRILI 2058

Nilikuwa nimeingia mwezi wa mwisho wa maisha yangu, tarehe ya mwisho isiyoweza kuahirishwa tena.

Miaka tisini na mitatu, na siku zote nilidhani mimi ni mvuvi.

Kumbe sikuwa nimeelewa hata mavi.

Mtu fulani alikuwa amenisawiri katika picha: mashua ya mbao, fimbo ya kuvulia mkononi, Vesuvius nyuma yangu.

Kana kwamba mimi ndiye mtu aliyejifunza pa kutupa ndoano. Mtu ajuaye.

Kisha nikaitazama picha kwa makini zaidi.

Samaki niliyemvua hatikisiki. Hatapatapi kutafuta pumzi.

Anasoma. Anasoma GILLETTENARRATIVE. Kwa Kiingereza, kwa Kihispania, kwa Kichina, kwa Kiamhari, kwa Kiurdu, kwa Kiarabu.

Mimi nilimvua samaki. Samaki ananisoma mimi.

Kwa miaka mingi niliamini kwamba mageuko yalimaanisha kuzungumza lugha zaidi, kuwa na ramani zaidi, matoleo zaidi.

Matoleo ishirini na mawili. Matano yenye juzuu nyingi. Kumi na saba bila hata kuzihesabu. Lakini niliandika kiasi gani, shenzi kabisa?

Kisha nikaelewa kwamba mageuko si kiasi cha maji uliyoyapita. Ni iwapo, unaponing'inia kwenye ndoano, bado una akili timamu ya kusoma.

Mzaha wa Siku ya Wajinga si mzaha unaowafanyia wengine. Ni mzaha ambao maisha hukufanyia unapodhani wewe ndiye mvuvi kisha ukagundua wewe ndiye samaki.

Na ukiwa na bahati, siku hiyo, unajifunza kusoma pia.

Mimi nilijifunza siku hiyo. Lakini tayari nilikuwa mwishoni, na mstari wa mwisho hauachi kumbukumbu. Ila tu uwezekano wa kutosahaulika.

Ferdinando